

Т. Колевъ.

ПАДАЩИ ЗВЕЗДИ

Тъмна лѣтна нощъ. Въ саитѣ е душно, а вънъ на двора е хладно и приятно. Всѣки иска да прекара повече на открито, или до отворения прозорецъ, съ погледъ насоченъ къмъ звездното небе. Луната още не е изгрѣла. Никакво облаче не закрива и не намалява блѣсъка на звездитѣ.

Колко много ни се виждатъ сега звездитѣ на небето! Пъкъ и колко разнообразни ни се показватъ тѣ по блѣсъкъ и цвѣтъ! Никой сѣкашъ не би могълъ да ги преброи.

Часътъ е вече десетъ. Баштата и майката заедно съ дветѣ си деца, които бѣха излѣзли на двора, се упжтиха къмъ входната врата на кжщата. По-големото момче неочаквано се спрѣ, и сочейки съ прѣстъ къмъ небето, извика: „гледайте, гледайте! Видѣхте ли, какъ се отдѣли една много свѣтла звезда отъ небето, мина покрай другитѣ звезди и се изгуби между тѣхъ. Тя избѣга отъ едно мѣсто и се скри нѣкъде? Татко, какво стана съ тази звезда? Защо направи тя така?“

Намѣси се майката и каза: „Чувала съмъ, че всѣки човѣкъ си има на небето своя звезда: щомъ се роди, явява му се и звездата, когато умре, звездата му пада“.

Баштата спрѣ всички и запита момчето, кжде е видѣло звездата.

— Е, тамъ, — посочи то съ прѣстъ.